

קה:

עין משפט
נר מצוה

כל הבשר פרק שמיני חולין

מסורת הש"ס

(א) עירובין ח' ע"ב.
(ב) וילי דרב חיילא.
(ג) ויטו דרב רב נחמני.
(ד) עין דרבי שמעון.
(ה) ויטו דרב רב נחמני.
(ו) ויטו דרב רב נחמני.
(ז) ויטו דרב רב נחמני.
(ח) ויטו דרב רב נחמני.
(ט) ויטו דרב רב נחמני.
(י) ויטו דרב רב נחמני.
(יא) ויטו דרב רב נחמני.
(יב) ויטו דרב רב נחמני.
(יג) ויטו דרב רב נחמני.
(יד) ויטו דרב רב נחמני.
(טו) ויטו דרב רב נחמני.
(טז) ויטו דרב רב נחמני.
(יז) ויטו דרב רב נחמני.
(יח) ויטו דרב רב נחמני.
(יט) ויטו דרב רב נחמני.
(כ) ויטו דרב רב נחמני.

גמ' ה"פ

ר"ש ר"ה אב"ל קל
עכ"פ. וכן נתיב דף סח
פ"ב חולין דמ"ה ע"ב.

עין רש"י

אישורו דר"ה. עילוף.
ה"פ. מ"ה.
אישורו דר"ה. ק"ה.

מס' רש"י

שמלה סדומית יש.
ואמר רענן אמר כל
אילנות אכול מלח ומשום
מלח שגבולו לא נכנס תחת
שם אחרים (ועוד) וכן
שמלה סדומית דקה היא
מלח ומדקתה דקה וזו
ניכרת ובינה לר"ה כי
קורטא בבורא. כגון
מלח כי מעט מחולל מלח
סדומית מן קורטא קטן
(ועוד) וכן. נשורוהו.
פירוש: ופסחים ק"א.
מטריטותא. נכחית ה"פ
ושבת פ"א.
מילתא. דכשמי ופסחה
לכרע ולא זה ממקום
אמרו איתרו
מילתא. על ד"ס
ט"ה. וט"ה. דלא מקנה
לכו בחספא. שאל
לפנות לכו כשמי (ובבת
פ"ג). ולא קטיל לכו
כינה אמנויכו. ואין
לכם הורגין כינה נכדמיס
(וט"ה). ולא אכיל לכו
ירקא מרובא דאסר
בינא. אין לכם מוציאין
שום ויכרע וכל מחלוקה
שאינן הנגים ופוליס.
כלל אדם מותרין האגדה
מחילה. ש"מ כל הני קשה
לכשמי (וט"ה).

רבינו גרשום

אח"כ עשית שני דמקום
רבים הוקחה. האי דרש
מ"ה ספוטא דחצבא.
כלומר כשאר דרש
לשונות וסופר מעט מים
תחלה קודם שישתה:
משום ציבואתא. כלומר
כשדאיתו שופכין מים
בחתלה אפודי פסח
צ"ב דאית ביה בסיא
עשין כן: משום דאית
מ"ה הרעים. כלומר דרש
עלייהו רוח רעה:

סולדת. נכחית. אם ה"ה סולדת בהן נכחו ונשמו מתורת מים:
איכא דמסני לה אסופא. לא שני דלחוריס נחמין לה: מכלל כו'.
דנהק דאסר לחוריס שרי לרשונים: שמה סדומית יש. ואמרו
דכמיס' על כל אכילתך אכול מלח ויכין דנגע נמלח כי הדר יידי דר
אעניס מסמא לכו ולפיקי דרין
לנעל: ומשכחא כי קורטא כדורא.
אינה מליה אלא קורט כדור: כל
מילתא. מדד מלח כמו (שמות טו)
וימורו בעומר סולתו בעומר: מלי.
דרין ליעול אחריו או לא: משום
והפסח. שייחן מסריח ונראות
מאוסות: למיפסי. כשדס שמה
אין לוקחין כלום מלפניו: דכר
קלקל. שמה יכעוס השמה שחפץ
לכאזו דכר הניטל וכי יכעוס יסמך
ויסמך: רוח גרדא. אשורו דרשין:
חוק לארבע אמות. שמואל חוק
לארבע אמות של שולחן: דכמי
נשורא. שמכדין פירור אכולין
מן הבית: מנקירופא. לנקר הבית
נזקין: מדרס אכסריה שר דעניפא.
שר הממונה על העניות היה רודף
ללכדו ולהביאו לדי עניות: איביל.
על עשבים שנאמר: נפל לידאי.
שלא יוכל ללקט הפירות מן
העשבים ויהי למרע רגלים ולאכדו
בכך: שמפיס. הוא גברא להווא
שרא: דקאמר ווי דאפסיס מביסיס.
הוציא זה ממקום מנוחתי: אופיא.
אשקומי: לכרסם. רירין הבאין
מן החוטם: מדיסי. בידו לנדרין:
לישקעיש שקועי. נמוך המשקה עד
שיכלה מליו: לכרסם דחמרא.
שכל לו נחמת אופיא דחמרא:
שכרא. רפואתו לשמות שכר:
לכרסם דשכרא. שכל נחמת אופיא
דשכרא לישמי מיא: כסר עניא.
זה שלא היה לו אלא מים לשמות:
מכישא דאסר גינאה. שאין מוציאין
שום או כרשין מאגדה שאוגדו מוכרי
ירק לאכול: כרענפוטא. שאין יכול
להמין עד שיתיר: לכשמי. הרואה
אותו יכול לעשות לו כשמי והשמר
ממנו אין כשמי נוחין לחול עליו:
מערוביפא. נכחית: אומן כדרייכו.
הוסיפו עמכם כספיה: אמרה
מילתא. לשם של מכשפות: אסרפס
לארבע. שלא זה ממקומה: אמרי
אינו מילתא. אף הן הם נקיאין
דכר ועושין להלל עניס מל
המכשול. ואיכא דאמרי שאמרו שם ולא
מוכח מילתא: מאי אשכח לכו. שאין
מכשפות שולטת בכם שאתם נשמרין
מכל דבר הקשה להן: דלא מקנה לכו
כחפסא. אין אדם מקנהין עמכם כחפס
בבית הכסא ואין אדם הורגין כינה
נמלבושם: מרובא. כינור המתקל מים
מן הגג: שופכין. שמה ירדו עליו מים
מאוסין המתקלמים מתשמיש המשמשים
על הגג ושופכין מן תשמיש וכן כלן
לזיכר: שקולא. נושא משאות כשכר:
פקספ. שגברא המניק: שמפיס. למיזיק:
דאופסיס באוגיא. הוסיפו באוגי שהיית
יגן שם: דליירי וחספי. כלומר נאחז מכל
אלו אין לנו רשות: דשדו מיל. השמה
כד שופן תחלה מן המים לארץ:
משום ליכפא. קמין וקשין שעל פני
האכילו

לא שנו אלא בין חבש' אבש'י. אומר רבנו שמואל דמיר
בשניהם של כשר או שניהם של גבינה אכל בין חבש' של כשר
לגבינה שלפני חונה אכל לגבינה של אחריו לא קאמר דאפילו נכחית
ידים אסור לאכול עד סעודה אחרת כדאמר לעיל אכל כשר אסור
לאכול גבינה ואין נראה לר"ת דין

חבש' לגבינה משמע חבש' תחלה
כדאמר לעיל כמה ישהה בין כשר
לגבינה ולא כלום ופריך והא אמר רב
חסדא אכל כשר אסור לאכול גבינה
אלא כמה ישהה בין גבינה לכשר כו'
ועוד בין חבש' לחבש' בשניהם של
כשר או של גבינה למה יש לו ליעול
כלל ומפרש ר"ת דין חבש' לחבש' של
היינו בין חבש' דכשר לחבש' של
גבינה דמין דאין הכשר והגבינה
נצטו ליעול אלא טעם לא החמירו
שיהא חונה ליעול דיו צינעיס ולינו
אלא רשות אכל בין חבש' דכשר
לגבינה שהגבינה צעין חונה וימך
פירוש זה אף לדברי האוסרין לאכול
גבינה אחר כשר באותה סעודה אפי'
נכחית וקיימת:

חזונה

דלא משו מיא בתראי על ארעא משום וזהמא אמר לי מר' ר'משום
דשריא רוח רעה עליהו ואמר אבי' מריש הוה אמינא האי דלא שקיל מידי
מפתורא כי נקוט איניש כסא למשתי שמא יארע דבר קלקלה בסעודה
אמר לי מר' משום דקשי לרוח צרדא ולא אמרן אלא דשקיל ולא מהדר
אבל משקל ואהדורי לית לן בה ולא אמרן אלא חוץ לארבע אמות
אבל תוך ארבע אמות לית לן בה ולא אמרן אלא מידי דצריך
לסעודתא אבל מידי דלא צריך לסעודתא לית לן בה מר' בר רב אשי
קפיד אפילו אאמינא ובוכנא דתבלי מידי דצריכי לסעודתא ואמר
אבי' מריש הוה אמינא האי דכנשי ג'נשוורא משום מנקירותא אמר לי
מר' משום דקשי לעניותא ההוא גברא דהוה מהדר עליה שרא דעניותא
ולא הוה יכול ליה דקא וזהר אנשוורא טובא יומא חד כך ליפיתא
איבילי אמר השתא ודאי נפל בידיא בחר דאכיל אייתי מרא עקרינהו
ליבלי שרינהו לנהרא שמעיה דקאמר ווי דאפקיה ההוא גברא מביתיה
ואמר אבי' מריש הוה אמינא האי דלא שתי אופיא משום מאיסותא
אמר לי מר' משום דקשי לכרסם מישתיה קשה לכרסם מינפה ביה
קשיא לרישא מרחייה קשיא לעניותא מאי תקניה לשקיעה שקועי
לכרסם דחמרא שיכרא דשיכרא מיא דמיא לית ליה תקנהא והיינו
דאמרי איניש "בחר עניא אולא עניותא ואמר אבי' מריש הוה אמינא
האי דלא אכיל ירקא מכישא דאסר גינאה משום דמחיו כרענפוטא
אמר לי מר' משום דקשי לכשפים "רב חסדא ורבה בר רב הונא הוו
קאולי בארבא אמרה להו הדיא מטרוניתא אותבן בהדיכו לא אותבוה
אמרה מלתא אסרתה לארבא אמרו אינהו מילתא שרייה אמרה להו
מאי איעביד לכו דלא מקנה לכו כחפסא ולא קטיל לכו כינה אמנויכו
ולא אכיל לכו ירקא מכישא דאסר גינאה ואמר אבי' מריש הוה אמינא
האי דלא אכיל ירקא דנפל אחכא" משום מאיסותא אמר לי מר' משום
דקשה לרית הפה ואמר אבי' מריש הוה אמינא האי דלא יתבי תותי
מרובא משום שופכין אמר לי מר' משום דשכחיה מוקין הנהו שקולאי
דהוו דרו חביתא דחמרא בעו לאיתפוחי אותבוה תותי מרובא פקעה
אתו לקמיה דמר בר רב אשי אפיק שיפורי שמתיה אתא לקמיה אמר
ליה אמאי תעביד הכי אמר ליה היכי אעביד כי אותביה באונאי
אמר ליה את כדוכתא דשכחיה רכיס מאי בעית את הוא דשנית
זיל שלים אמר ליה השתא נמי ליקבע לי מר' זימנא ואפרע קבע
ליה זימנא כי מטא זימנא איעכב כי אתא אמר ליה אמאי לא אתית
בומנך אמר ליה "כל מילי דצייר וחתים וכייל ומני לית לן רשותא
למשקל מיניה עד דמשכחין מידי דהפקרא ואמר אבי' מריש הוה אמינא
האי דרשי מיא ממומא דחצבא משום ציבתא אמר לי מר' משום דאיכא
מים הרעים ההוא בר שידא דהוה בר רב פפא אול לאתויי מיא מנהרא דאעכב
כי אתא אמרו ליה אמאי איעכבת אמר להו עד דחלפי מים הרעים אדהכי

חזונה

המים: מים רעים. פעמים ששה מהן עד חו מקנה: דכוס כי רב פסא. שהיה משמשי: עד דחלפי מים הרעים. שמה המוקין מהן:

